
KULE
www.kulekitap.com

şiir
ficek
cevdet polat
ISBN 978-975-2470-00-2
1.Basım, İstanbul, Nisan 2017
Genel Seri:9 Şiir Serisi:6

Kule Kitap©
www.kulekitap.com
www.budukkan.com

Genel Yayın Yönetmeni: Emrah Çelik
Editör: Benjamin AE
Kapak Tasarımı: Ajans Tilki
Mizanpaj: Kule Mizanpaj
Özkaracan Matbaacılık/ Yenibosna

Eserin bu baskı için tüm hakları Kule Kitap©'a aittir.
Eserin tüm yasal ve fikri sorumluluğu yazarına aittir.
Kule Kitap'ın kurumsal görüşü olmayabilir.

ficek

cevdet polat

Cevdet POLAT

1971 yılında Erzincan'da doğdu.

İlkokulu Ahmetli köyünde okuduktan sonra 1981 yılında Kars Kazım Karabekir Öğretmen Lisesinde (Cilavuz Köy Enstitüsü) parasız yatılı olarak öğrenimine devam etti. Atatürk Üniversitesi Erzincan Eğitim Fakültesi Sınıf Öğretmenliği mezunu.

Çeşitli yerel gazetelerde köşe yazısı kaleme aldı. Türkiye genelinde açılan öykü yarışmalarında birincilikler aldı. Deneme ve öykü türünde de çalışmaları olan Cevdet Polat evli ve iki çocuk babası.

“Elleri ile merhamet dağıtan
Şüşe Nene’min hatırasına”

FİCEK: *Soğuk ve uzun kış gecelerinde bir küçük köy odasında yan yana serilen yataklarımıza uzanıp uyumaya çalışırken babaannemim bize söylediği küçük, eğlenceli ama mutlaka hikayesi olan mani türü dizmeleridir ficek.*

Anadolu sözlü edebiyatında oldukça ağır bir yeri olan ficek umarım derdimizi anlatmaya yetmiştir.

ALIŞMAK

Çok çabuk alışıyoruz gitmelere
Akşam olur gibi
Sessizce ve göz göre göre
Kaybolup gidiyor bir güneş gibi.
Bakıyoruz ardından uzun uzun.
Sonrası karanlık
Sonrası bilmediğimizden
Ve göremediğimizden
Elimize ve avucumuza sığmaz korkular
Her şehir gurbetmiş
Her sokak çıkmazmış
Hasta,
ve parasız
ve kimsesizmişiz
ve nefret edermişiz operadan
Ve sanatsal filmlerden
Birden bire hatırlarız
Ne boktan insan olduğumuzu
Boşluğa bakarız upuzun
Gidenin kalana armağanı boşluğa
Sonra bir yıldız ses verir
Karanlığa alışmış gözlerimize
Bir yıldızın umuduna kaç gece tükenir

Kaç geceye bana mısın demez insan
Karanlıkta öğrenir insan
Sabah güneşin doğacağını
Çok çabuk alışıyoruz gelmelere
Sanki yüreği avucunda anneyiz
ve pencere kenarlarında göz izlerimiz
Biliyoruz işte
Gelecek ansızın
Gelecek ve şiirlere mısra
Türkülere "of aman" olacak
Ve geldiği zaman
İşte o zaman
Hiç kimse gitmemiş olacak.

YAĞMUR

Yağmur yağıyor
Sessizce ve sinsice
Sokak başında işçiler,
Sigara dumanı kokan dudaklarıyla
Yarım ekmek için
Yarım umut ile
Çatık kaşları
Ve kirli saçlarına inat türküler söylüyor.
Ve evlerde çocuklar
Yağmur sesine uyanıyor.
Pencereden içeri toprak kokusu sokulur.
Ve o çocuklar
O camsız pencereden
Yağmura dokunur.
Islanır ellerim
Ve bilsen nasıl mahcup
Nasıl üzgün
Nasıl hain
Sevgiliyi arayan gözlerim

VATANSIZ ÇOCUK

Ansızın düşer ellerine
Gecenin bir vakti
Çok uzak kent çocuklarının
Elleri havada resimleri.
Bir yasal emir ile soyunur
Bir yasal emir ile ağlar
Ve yasal emir ile üşür
Vatansızın çocuğu
Elleri havada,
Bulutlar çok uzak
Ve çok küçük.
Alıp kaçtın ya
İki damla yaş ile
Serseri uykumu.
Kızmadım sana çocuk.
Bir titrek ses ile vurdun
Göz göre göre alnım çatından.
Doru atın terkisinde dağladın
Yere bakan gözlerimi.
İndir ellerini çocuk
İndir ve öldür beni
Islık çalmadan
Yakmadan bir sigara daha
Ve küfretmeden ağız dolusu
Yani dinmeden
Göz kapaklarımın hasreti
Yani kara kız,
Uyumadan ölmeliyim.
Uyursam unuturum
Unutursam utanırım
Utanırım
Soyunduğun bedeninden.

YARA

İnce bir dal gibi
En güvendiğin yerden kırılıyor düşlerin
Apansız düşüyor ortaya yere
Yatıyor yar meydanında
Yatıyor
dilsiz
ve sitemsiz
ve
Sırtında aşina gözlerin parmak izi
Kim kırdıya gittik işte, sorma.
Sorma ve el at yaralarıma
Bak nasıl da sıcak
Nasıl da yanıbaşında
Çok uzakta değildir belli
yoksa kanar mı?
El kadar yara.

SAHİPSİZ MEZAR

Doğuya giderdi bütün trenler
Sırtında ağır ve yoksul gurbet kokusuyla
Bütün trenleri sayardı Kesen Abdallah.
Sayardı "bir- iki-üç; çar-penç-şeş"
sayardı memleketten kalan diliyle
Kırık dökük düşler kurardı
Yarısı teneke çakılı pencereden bakarak.
Kırık dökük düşler
kırık dökük dünya kadar
Sığardı dünya kadar düşleri trene
Kesen Abdallah sığmazdı
Sıcak yatak
kaynayan tencere
ve gökyüzünü gösteren pencere
ve sıcak ekmek
Ekmekte alın teri
Birde bayram sabahı
Kesen erken kalkıyor
Düşüyor yollara
silgi kokusu değil bu
çamur berbat kokuyor
Toprak kazıyor Kesen
Tuğla sırtlıyor
Kocaman kocaman evler için
çabalıyor kesen
ve her gün daha yorgun dönüyor
rutubet kokan evine.
İzin yok
Vardiya yok
Kayıt yok
Yoklar içinde çalışıyor çok
Kesen geziyor kalabalıklarda
Kesen'i gören yok.

Toprak ağır
Tuğla ağır
Kesen "yoruldum" diyor
Ustabaşı sağır.
Düşlerinde ev kuruyor Kesen
Ellerindeki tuğlalarla
Pencerede perde,
Kapıda zil olacak
Fırındakini bilmez ama,
Sobadaki tencere dolacak.
Anası "Kesom" der
Dile gelir dağ taş
Kesen toprak damlı evde
On iki çocuğa kardaş
Kazıyor toprağı elleri
ellerinden yavaş bedeni
Kazdıkça kapanıyor gözleri
Aklına geliyor zamansız
Ağzında süslü cümlelerle
televizyondaki adamlar
"Özgür olacaksınız..."
" Eşit olacaksınız..." sözleri
Hırsla vuruyor kazmayı toprağa
Toprak kokuyor eli ayağı...
Veriyor sırtını toprağa
Sırtı toprağa duvar
Kopuyor kökünden toprak
Kışa dönüyor bahar...
Kucakladı dal gibi çocuğu
Kucakladı toprak
kucakladı oy havar.
Bu nasıl dünya.
Herkese yetecekti güya
Bıyıkları terlemeden bitti
Sürgünde görülen rüya